

Tekst: Ana Kranjc
Fotografije: Matjaž Corel

Skrivnostne piramide, templji, oddaljene oaze, polne datljevih palm. Slika Egipta, prikazana v turističnih katalogih in oddajah. Ko si enkrat tam, vidiš, da dežela premore še veliko več: prijazne in gostoljubne ljudi, prostrane puščave, koralne grebene Rdečega morja in še in še.

Pot se začne v **Kairu** - biseru Orienta, mestu tisočih minaretov, tališču starodavne in moderne egipčanske civilizacije. To je prestolnica Egipta in hkrati največje mesto v Afriki, ki šteje okoli 20 milijonov prebivalcev. Ko preživiš prvi šok in se počasi navadiš na muslimanski način življenja, na mrke moške poglede, zakrita dekleta in katastrofalen javni prevoz, počasi postane zanimivo. Potovanje po Egiptu je pot skozi čas ... Pot skozi zgodovino nesmrtno civilizacije. Tukaj se stikata preteklost in sedanost. Prav zato ti v Kairu more biti dolgčas. Tukaj so zanimivi muzeji, muslimanska četrt, pa veličastna Mohammedova mošeja, ki bdi nad mestom. Seveda ne smeš mimo piramid v Gizi, edinega preživelega čuda izmed sedmih čudes sveta, ki ga lahko občudujemo še danes. Če si malo pustolovca, lahko obiščeš tudi Mesto mrtvih, kjer revni ljudje še danes živijo v grobnicah mrtvih, ter Mokatam. Mokatam je predel, kjer so si ljudje na smetišču uredili svoje domove. Preživljajo se s predelovanjem vseh vrst odpadkov. Na poti do obale Rdečega morja te pot lahko vodi mimo puščavniškega samostana Sv. Pavla. Božič lahko praznuješ v obmorskem letoviškem mestu Hurgadi ali na ladjici in tudi v morju. Že res, da je toplo, vendar ni nobenega božičnega vzdušja, zato lahko iz lastnih izkušenj povem, če ti ta praznik kaj pomeni, ga je boljše preživeti doma.

Na poti v notranjost Egipta pa se potovanje nekoliko zaplete. Če hočeš priti do Luksorja ali ostalih mest ob Nilu, se moraš sprijazniti s tem, da je od tod naprej potovanje možno le še v konvoju. Ta ukrep so sprejeli zaradi dogodkov pred nekaj leti, ko so islamski skrajneži napadli in ubili več kot 60 turistov. Posledice tega dogodka se kažejo še danes. Desetkrat manj turistov, povečana prisotnost policije in vojske ter padec cen. Vse to za popotnika šteje le v dobro.

Obe večji mesti na jugu - **Asuan in Luksor** - sta znani po svojih znamenitostih, ki te udarijo predvsem po žepu. Na eni strani Luksor s skrivnostno in znano Dolino kraljev in kraljic, na drugi Asuan, središče Nubijcev in njihove kulture. Nubijci so že od nekdaj živeli na področju med Asuanom in Sudanom, po izgradnji jezua na Nilu pa so se morali zaradi poplavljenega ozemlja preseliti v okoliška mesta. So višji in temnejše polti kot ostali Egipčani, od njih pa se razlikujejo tudi po kulturi in običajih. Odevajo se v pisana oblačila, v glasbi pa prevladujejo afriški ritmi. Povprečen poznavalec zgodovine ima muzejev, templjev in grobnic kmalu dovolj. Takrat so na voljo dobro založeni nubijski bazarji s pestro izbiro eksotičnih začimb, glasbil, arabskih oblačil in njihovega orožja - nožev ali pa zanimivi izleti na kameljih grbah.

Po dvotedenskem potepanju imaš Egipta, prikazanega v turističnih katalogih in oddajah, dovolj; takrat je čas, da spoznaš še drugo plat Egipta: skrivnostne peščenine, zelene oaze in starodavna mesta, kjer srečaš zadržane, a prijazne ljudi. Še prej pa nepozabno praznovanje novega leta v pristaniškem mestu **Aleksandrija**, kjer je bil najboljši kotiček za praznovanje prav McDonald`s. Egipčani kot muslimani ne praznujejo novega leta takrat kot mi. Tako je bilo na silvestrovo vse mirno. Nobene petarde, kaj šele rakete. Za silvestrski meni pa »cheeseburger« ter kokakola. Nama kdo zavida?

Do idilične **oaze Siwa** je moč priti z javnim prevozom. V Kairu sedeš na vlak za Aleksandrijo, tam pa presedeš na avtobus, ki te pripelje prav v oazo. Oaza Siwa, majhen raj v Libijski puščavi, je ena izmed oaz na zahodu Egipta in leži le streljaj od libijske meje. Njena drugačnost je posledica nadmorske višine, saj leži 12 metrov pod morjem, ter dolgoletne izoliranosti od ostalih delov države. Šele pred nekaj leti so zgradili cestno povezavo z večjim obmorskim sredozemskim mestom Marsa Matruh, tako da danes pot z avtobusom od Aleksandrije do Siwe traja približno 11 ur. Prav zaradi odročne lege se za obisk oaze odloči bolj malo popotnikov.

Središče mesta predstavlja obrambna utrdba Shali, zgrajena v 13. stoletju iz blata. Leta 1926 je tridnevno deževje uničilo skoraj celotno naselje. Posledica tega je bila gradnja modernejših hiš iz obstojnejših materialov, vendar še danes lahko občudujemo ostanke petnadstropnih blatnih zgradb.

Drugo največjo znamenitost predstavlja Gebel - Al - Mawta (Hrib mrtvih). Ime je dobil po grobnicah iz časov Ptolomejskega in Rimskega imperija. V hribu najdemo nekaj deset grobnic. To so malo večje luknje brez vrat in zaščitnih stekel. Vanje se spustiš po majhnih blatnih stopnicah in kar te čaka je res nepopisno. Na eni strani posoda s človeško lobanjo, poleg nje pa ostanki okostja. Na drugi strani sobane je pogled še veličastnejši. Iz oči v oči s starodavnim mumificiranim telesom.

Med Egipčani je Siwa znana predvsem po odličnih dateljnih in olivah. Med zahodnjaki so najbolj cenjene bananine palačinke in improvizirane jabolčne pite. Poleg tega lahko seveda vedno poskusiš tipične egipčanske jedi, kot so »kushari«, mešanica rezancev, riža, čebule in paradižnikove omake, za ljubitelje kruha pa »a` aish baladi«. Popotnika poleg hrane očara še marsikaj drugega: zadovoljivi hoteli z nizkimi cenami, kjer lahko prespiš že za borih 450 SIT na osebo, ter mnogo znamenitosti znotraj in v okolici oaze.

Siwa je dokaj velika, zato je najbolje, da za ogled zanimivosti najameš kolo ali oslovsko vprego in se popelješ do bližnjega vročega vrelca ali slanega jezera. Oazo namreč obkrožajo 3 večja slana jezera, ki se poleti občutno zmanjšajo in s svojo soljo prepojijo zemljo, kar prebivalcem povzroča velike težave.

Posebnost Siwe so tudi njeni prebivalci - Berberi. Kljub modernizaciji so ohranili svoj jezik, običaje in navade. Od ostalih Egipčanov se ločijo že po načinu oblačenja. Ženske so večinoma pokrite od glave do pet vključno z očmi in dlanmi in nosijo tradicionalni srebrni nakit, ki je značilen le za to območje. Do turistov so zelo nezaupljivi in le stežka dobiš vpogled v njihove domove.

Da pa popotniku ne bi bilo »dolgčas«, so na voljo razni izleti v osrčje puščave. Odločila sva se za enodnevni izlet v Veliko peščeno morje, kjer smo se po nekaj urni vožnji po sipinah, visokih tudi do 150 metrov, ustavili pri vrelcu vroče vode, obdanem s palmovimi drevesi in čudovito pokrajino, in se vanj namočili. To področje je tudi polno fosilnih ostankov in tako sva puščavo zapustila z žepi, polnimi školjk.

Povratku v Kairo po isti poti se je moč izogniti tako, da najameš terensko vozilo in se podaš na tridnevno 400 km dolgo avanturo čez puščavo. Če se vas zbere okoli 6-8, lahko za enega ("all inclusive") odštejete približno 9.000 tolarjev. Dobro se je že vnaprej pozanimati, če imajo na voljo vsaj 2 oddeji na osebo in po potrebi malce zatežiti zanje, saj ti ponoči v puščavi še kako prav pridejo. Če imaš srečo, se na izlet podaš v »najboljšem« terenskem vozilu v oazi. Ford letnik 1956 je glede na svojih 960.000 prevoženih kilometrov v kar dobrem stanju. Kljub neprestani vožnji in mrzlemu zimskemu vetru je pot čez peščena prostranstva vseeno veličastna. Kar težko je verjeti, da je lahko tudi puščava tako raznolika. Neskončne ravnine, peščene sipine, skale odsevajo čudovite barve in pokrajina se neprestano spreminja. Črna puščava je dobila ime po črnih kamninah vulkanskega izvora. S pomočjo vetra se je oblikovala milijone let. Značilno podobo ji dajejo hribi v obliki vulkanov. Njeno pravo nasprotje je bela puščava. To je edina puščava na svetu, kjer pesek zaradi barve spominja na sneg in po kateri so posejane velike bele skalnate skulpture. Tukaj lahko občuduješ najčarobnejši sončni zahod, kar si jih kdaj videl.

Ob večerih voznik s pomočjo potnikov postavi luknjast šotor in pripravi večerjo. Z veseljem tudi poteši radovednost in pripoveduje o njihovem življenju, običajih in kulturi. Seveda se pred spanjem ne moreš izogniti borbi za odeje. Spanec na trdih, mrzlih tleh sredi prostrane puščave ni prav trden, saj te prevzemajo kar tesni občutki. Ob prvem svitu pa strahovi potihnejo, tu je že nov dan in nove poti.